Skizzer fra Australien.

(Af Bob.)

VI.

(Sluttning.)

I den Periode havde jeg rigtig Leilighed til at studere de Indfødte. Man træffer dem forøvrigt overalt i det Indre og undertiden seer man dem endog vandre gjennem Melbournes Gader i deres løierlige Udstafferinger. Af Naturen ere de dovne og ligegyldige for Alt, naar de blot have Noget at leve af; men selv om de havde Lyst til haardere Arbeide, troer jeg neppe de kunde udføre det ordentligt, da alle de Stammer, jeg har seet Exemplarer af, ere svage og uanseelige. Der er anstillet flere forgjeves Forsøg paa at civilisere dem lidt. Adskillige Nybyggere have saaledes ladet smaa Børn opdrage og senere brugt dem til at gaae tilhaande paa deres Gaarde, da de kunne være udmærkede Kvægvogtere; men tidligt eller seent blive de kjede af dette adstadige Liv og løbe bort. En Familie opdrog en ung sort Pige og lærte hende at koge og beslige. Det gik meget godt en lang Tid, indtil hun en Aften, netop som hun stod ved Skorstenen, hørte nogle Vilde udstøde deres Hyl til Dands et lille Stykke Vei derfra. Det var hendes egen Stamme og altfor Meget til at kunne modstaae. I en Fart rev hun alle sine Klæder af og stod paa engang midt imellem de Dandsende i al sin naturlige Ynde og ligesaa ugeneert, som Eva før Syndefaldet, og det uagtet hun i flere Aar havde tjent som Kokkepige i samme Familie; man fristes til at udbryde med Baggesen: »Naturam furca pellas ex — Hun kommer dog igjen den Hex." — Regjeringen anvender dem undertiden som et Slags Gensdarmer, men opgiver det efterhaanden, da de ere aldeles skaanselløse imod deres egen sorte Slægt og skyde løs paa den med deres Revolvere for et godt Ord. I andre Henseender ere de nyttige til disse Bestillinger, paa Grund af deres sjeldne Evne til at forfølge et Spor gjennem Skovene; mangen Forbryder er bleven indhentet og mangen ulykkelig forvildet Vandrer reddet af dem. Foragt for Menneskeliv findes i høi Grad hos dem Alle. Dersom en Moder synes, at hun har flere Børn end hun i Ro og Mag kan tage vare paa, gjør hun sig ingen Samvittighed af at knuse sin Nyfødtes Hoved mod et Træ; bliver en Kvinde for gammel, saa at hun er Stammen til Byrde, føres hun ind i Skoven og kommer aldrig mere tilsyne. Dette er factisk, men jeg har tillige hørt, at alt Afkom af den indfødte og europæiske Race dræbes, naar det har naaet en modnere Alder, og jeg har idetmindste aldrig seet nogen Fuldvoxen af blandet Race. De Indfødte dræbe sjeldent hvide Mennesker, men det hænder undertiden og der er mig et saadant Tilfælde bekjendt, hvor Mordet fandt Sted for en Stump Skraatobaks Skyld, saa at Mordlysten ikke behøver mægtige Drivfjedre til at sættes i Virksomhed. En ung Indfødt blev for nogen Tid siden arresteret og forhørt i Anledning af Mordet paa en anden Sort. Han blev, som sædvanligt, stillet i Forbrydernes Loge. Dommeren fremsagde med Høitidelighed Anklagen og spurgte: „Er Du skyldig eller ikke skyldig?" Den Anklagede saae sig lidt forundret om og sagde tilsidst paa det sædvanlige slette Engelske: „Mig ikke forstaae et eneste Ord af den Sludder, mig slog ham ihjel og mig vilde gjøre det om igjen, dersom han levede op!" — Ved at omtale denne Retssag mod en Indfødt rinder mig en anden i Hu, der for Øieblikket svæver for Høieste-Ret i Melbourne. En Mand af Werribee Stammen blev dømt for en af de uhyggelige Forbrydelser, der medføre Dødsstraf. Overfaldet skete i Bachusmarsh paa en Landmands 14aarige Datter og Alle glædede sig over at see Umenneskets hængt; men Advocaten, der forsvarede hans Sag, optraadte paa engang med den Indsigelse, at den engelske Regjering ingen Ret havde til at dømme, da de Indfødte aldrig havde anerkjendt det engelske Overherredømme og derfor heller ikke stode under dettes Love, saa at Forbryderen kun kunde dømmes af sin egen Stamme, der sikkert ogsaa havde bestemt en haard Straf for Sligt. Dødsdommen blev udtalt over ham, men Indsigelsen blev noteret, og han hensidder nu indtil videre og venter paa, hvilket Resultat de Lovkyndige ville komme til i denne Sag. — Jeg har den Fornøielse at kjende Vedkommende, „Black-Peter", personligt. Han har i adskillige Aar været velbekjendt i Egnen som en rigtig Gavtyv, hvem hverken Hvide eller Sorte ønskede at have Noget at gjøre med.

En Gang talte jeg fornuftigt med en sort Høvding om de Indfødtes Ulyst til al nyttig Beskæftigelse og han forsvarede sig paa følgende Maade, som han vist selv ansaae for meget skarpsindig: „See her, Du! Hvide Mand er en forbandet Tosse — han arbeider som en Oxe — og hvad saa — spise, drikke og sove. Vel! Sorte Mand ikke arbeider — ikke en Smule — og fuldtop af Spise, fuldtop af Drikke og fuldtop af sove." — Der er noget Sandt i Raisonnementet for deres Vedkommende; de fortære en halvraa Pungabe med samme Appetit som en Boeufsteg. De spise Alt, endogsaa giftige Slanger — naar de selv aflive dem; men i enkelte Tilfælde driver endogsaa Ledigganen dem til at fortære hinanden.

De indfødte Stammer uddøe efterhaanden; jo længere den hvide Mand trænger frem, desto hurtigere forsvinde de. En Stamme, jeg kjendte, er i fire Aar smeltet sammen fra 300 til nogle og Tyve. — De vandre omkring i smaa Flokke og slaae gjerne deres Leir, der er dannet af Grene og Blade (mia-mia), nærved et eller andet Vertshuus; thi hele deres Stræben gaaer ud paa at forskaffe sig Spiritus. De fiske, skyde og fange Papegøier, men kun for at sælge Udbyttet og faae denne Lyst tilfredsstillet; naar de da blive berusede, slaaes de og mishandle hverandre paa alle mulige Maader. — Det gaaer altid de ulykkelige Fruentimmer (lubra) værst; naar Stammen spiser, sidde alle Mændene i Kreds, med deres bedre Halvdele bag sig; de smaa Stumper og Stykker, som Mændene ikke gide spise, tilkaste de Fruentimmerne; paa Vandringerne maae Kvinderne bære Bagagen, og naar der ret skal være Lystighed faae Mændene deres respective Fruer til at

King Billy and Queen Mary, Indfødte fra Colonien Victoria i Australien (Efter et Photographi).

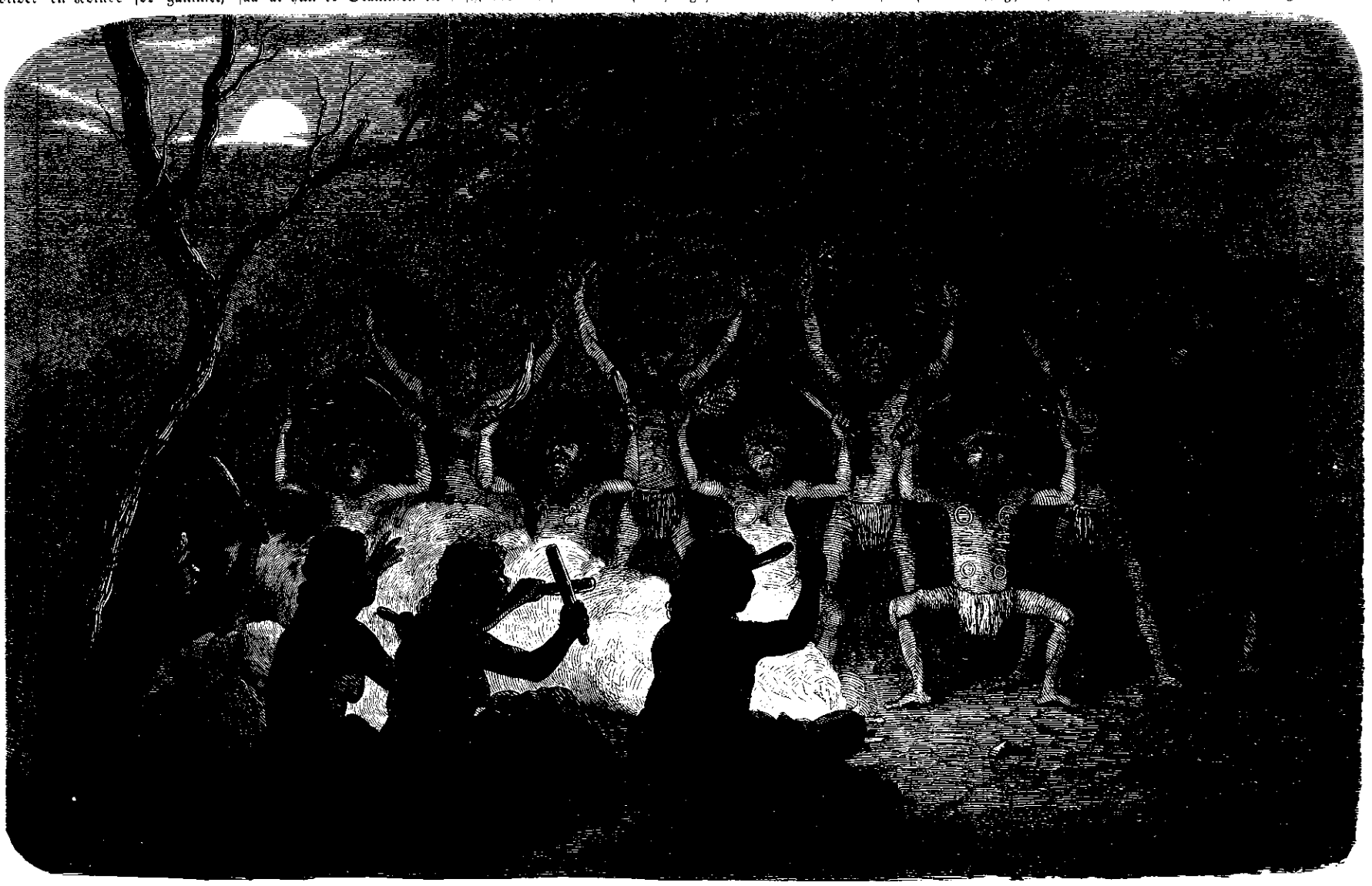

Carroberee-Dands af Indfødte i Australien.